

ringsloven med henblik på Danmarks opfyldelse af en EU-rammeafgørelse om den europæiske arrestordre mv. Lovændringerne trådte i kraft den 1. januar 2004. Med lovændringerne blev indsat et kapitel 2 a (§§ 10 a- 10 j), der fastsætter betingelserne for udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union. Samtidig blev kapitel 3 a (§§ 18 a-18 f) om behandling af sager om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union nyaffattet.

Efter § 10 a, stk. 2, vil der som udgangspunkt skulle ske udlevering af danske statsborgere og udlændinge til strafforfølgning i en EU-medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre, hvis den straffbare handling i den pågældende stat kan medføre fængsel i mindst 1 år, og en tilsvarende handling begået her i landet ville være strafbar efter dansk ret (dobbelt strafbarhed).

Endvidere skal der som udgangspunkt ske udlevering af danske statsborgere og udlændinge til en EU-medlemsstat med henblik på straffuldbydelse, hvis den pågældende ved dommen er idømt fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning af mindst 4 måneders varighed, og en tilsvarende handling begået i Danmark ville være strafbar efter dansk ret (jf. § 10 a, stk. 3).

Med hensyn til udlevering for visse nærmere angivne handlinger, der er omfattet af en såkaldt positivliste, vil der ikke kunne stilles krav om dobbelt strafbarhed. Det gælder dog kun, hvis den pågældende handling i den anmodende medlemsstat kan straffes med fængsel mv. i mindst 3 år. Positivlisten omfatter bl.a. terrorismehandlinger, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi samt ulovlig handel med våben og narkotika.

Herudover indebærer de nye regler ændringer af en række af de hidtil gældende betingelser for udlevering til EU-medlemsstater. Således er der indført visse nye grunde, der kan eller skal medføre, at udlevering til en anden EU-medlemsstat afslås. Disse afslagsgrunde begrænser pligten til at udlevere til en anden EU-medlemsstat, selv om lovovertrædelsen er omfattet af positivlisten.

De ændrede regler indebærer samtidig, at visse af de hidtil gældende afslagsgrunde ikke længere finder anvendelse ved udlevering til andre EU-medlemsstater. Det vil eksempelvis ikke længere være muligt at afslå udlevering med henvisning til, at handlingen betragtes som en politisk forbrydelse. Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme og FN's konvention om nuklear terrorisme vil således ikke have praktisk betydning for adgangen til at udlevere personer til retsforfølgning i en anden EU-medlemsstat. For

så vidt angår Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme følger det direkte af artikel 26, stk. 3, at parter, der er medlem af den Europæiske Union, i deres indbyrdes relationer uden præjudice for formålet med denne konvention og uden præjudice for dens fulde anvendelse over for andre parter skal anvende EF- og EU-regler, for så vidt der findes EF- eller EU-regler, der regulerer det pågældende emne og kan finde anvendelse på den konkrete sag.

9.2. Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme

Konventionens regler om udlevering findes som anført ovenfor under pkt. 2.2. i artiklerne 19-21.

Artikel 19, stk. 1, fastslår, at forbrydelserne omhandlet i artikel 5-7 og 9 skal anses som forbrydelser, for hvilke der kan ske udlevering i medfør af enhver udleveringstraktat indgået mellem staterne, ligesom disse forbrydelser skal omfattes af senere udleveringstraktater. Eksisterende udleveringstraktater modificeres i det omfang, de er uforenelige med denne konvention, jf. stk. 5.

Udlevering er underlagt de betingelser, som er fastsat i gældende udleveringstraktater samt i den anmodende stats lovgivning, jf. stk. 2 og 3.

Af stk. 4 følger, at de i konventionen nævnte forbrydelser for så vidt angår udlevering mellem de kontraherende stater om nødvendigt skal anses for begået ikke blot dér, hvor de fandt sted, men også i de stater, der har jurisdiktion efter artikel 14.

Artikel 20 fastslår, at ingen af forbrydelserne i artikel 5-7 og 9 i forbindelse med udlevering eller gensidig retshjælp kan anses for en politisk forbrydelse. En begæring om udlevering eller retshjælp kan således ikke afslås udelukkende med den begrundelse, at den anmodede stat anser forbrydelsen for politisk.

Artikel 20 indeholder dog eksplicit mulighed for, at staterne kan tage forbehold for denne bestemmelse med hensyn til udlevering. Sådanne forbehold er underlagt et særligt kontrolsystem, som indebærer, at anvendelse af et sådant forbehold skal ske fra sag til sag og med en behørigt begrundet afgørelse.

Hvis en part ikke udleverer en person under anvendelse af et sådant forbehold, skal den uden undtagelse og uden ugrundet ophold overgive sagen til sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning.

Hvis der ikke foreligger en retslig afgørelse i sagen inden rimelig tid, kan den stat, der anmodede om og blev nægtet udlevering, forelægge sagen for det samråd af kontraherende stater, der er nævnt i artikel 30, jf. nedenfor. Dette samråd kan videresende sagen til